

man iffor vedtog denne særlige Lønningslov for Embedsmændene ved Universitetet og flere andre Stiftelser, og desuden en almindelig Lov om Udbetaling af Gager og Lønninger, var man, som sagt, af den Mening, at uagtet man havde brugt een Kornsort i den almindelige Lønningslov og derimod fire Kornsorter i den særlige Lønningslov for Embedsmændene ved Universitetet o. s. v., vilde det dog i Realiteten ikke gjøre nogen Forskiel. Man meente altsaa, at Professorerne ved Siden af en Penægage skulde have en saadan Forhøielse derved, at en Deel af Gagen ansattes til Korn, at de fik det samme Tillæg som alle andre Embedsmænd; det er aldeles sikkert, at man meente, at de to forskjellige Beregninger i Virkeligheden vilde komme ud paa Et. Naar man nu alligevel bliver nødt til — og jeg troer virkelig, at man vil blive nødt dertil — at undtage de af mig nævnte ved Universitetet ansatte Embedsmænd fra dem, paa hvilke denne Lov ikke skulde faae Anvendelse, saa skønner jeg ikke rettere, end at der ikke vil være Noget til Ginder for, at nærværende Lov ogsaa faaer Anvendelse paa Professorerne. Det er jo virkelig ingen stor Ting, hvorom der her er Tale, og naar den ærede Rigsdagsmand (S. Jørgensen), som sidder her ved det samme Bord, anslog Tillæget til et vist Beløb, da troer jeg, at hans Beregning ikke er lidet højere, end der virkelig er Udset til. Naar man sammenligner de to Systemer, troer jeg, man vil finde, at Forskiellen ikke vil beløbe sig til noget Stort. Jeg maa derfor være af den Formening, at der ikke er Anledning til at have saadanne to forskjellige Bestemmelser om Converteringen af en Deel af Gagen til Korn, men at det er rimeligere, at de samme Bestemmelser gjælde for alle Embedsmænd; det er jo ogsaa kun for eet Aar, at denne Lov vil faae Anvendelse, og jeg skønner virkelig ikke, at Sagen er af den Betydning, at der er Anledning til for næste Finantsaar at udelukke Professorerne fra de almindelige Bestemmelser, under hvilke det dog har været Hensigten at inddrage dem.

J. A. Hansen: Netop fordi denne Lov kun skal gjælde for eet Aar, og Loven af 12te

Januar er en vedvarende Lov, synes det mig, at der ikke er Grund til at vedtage den ærede Rigsdagsmands Forslag. Naar han indbringer, at der ikke er saa stor Anledning til at medtage Professorerne ved Københavns Universitet, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det gjør man jo netop, naar man vedtager hans Ændringsforslag, thi han har ikke stillet noget Forslag om, at man kun skulde medtage visse Embedsmænd ved Universitetet, men han har stillet det Forslag, at alle de i Loven af 12te Januar d. A. omhandlede Embedsmænd skulde komme ind under nærværende Lov, saa at hans Motivering rammer aldeles ikke hans eget Forslag. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst bemærkede, at der er Embedsmænd under Universitetet, hvis Løn ikke er bleven bestemt ved Loven af 12te Jan. d. A. (Monrad: forhøiet!), skal jeg tillade mig at bringe i Erindring, at jeg udtrykkelig har gjort Forskiel paa de Tilfælde, hvor man har optaget Gagesatserne fra tidligere Tider og ikke forandret dem anderledes, end at Sædberegningen i Loven af 12te Januar er gjort anvendelig paa dem, og paa de Tilfælde, hvor Loven selv fastsætter bestemte Gager for de paagældende Embedsmænd. Loven af 12te Januar d. A. har saaledes fastsat bestemte Gager for Bibliothekarerne, for Gartneren ved den botaniske Have, for Dvæstøren og for Bogholderen, og naar det skulde vise sig, at disse Mænds Lønninger ikke ere blevne forhøiede, da er det jo sket under den bestemte Forudsætning, at man antog, at, naar Gjennemsnitsprisen af de fire Kornsorter fattedes til 5 Rd. for den bevægelige Deel af Lønnen, vilde de derved erholde en passende Gage. Naar Lønningerne for disse Embedsmænd ere optagne i Loven af 12te Januar, saa viser det altsaa, at det har været underkastet nøiagtig Drøftelse, om disse Lønningssatser vare tilstrækkelige eller ikke. Anderledes stiller det sig derimod med Hensyn til Lærerne ved de lærde Skoler og Skolelærerseminarierne, thi deres Gagesatser ere optagne i Lønningsloven af 12te Januar, uden at have været underkastede nogen ny Drøftelse, og det er derfor forekommet os, at der i den Omstændighed ligger en Grund til at gjøre en Undtagelse for deres Bedkommende. Jeg maa der-